

Foto:

Mihai Ciubreag

Clara FLORES:

„Am
iubit-o
pe
Adela
așa
cum era”

CLAUDIA LIPAN:

Vorbește-mi despre textul „Silicon Valley”, așa cum a plecat el de la Teatrul Tineretului din Piatra-Neamț.

CLARA FLORES:

A fost lucrat la început cu Radu Afrim în spectacolul *Ocean café*, dar acolo a rămas foarte puțin din ce a scris Saviana. El s-a folosit de text pentru a inventa un personaj – diva unui bar, care se retrage din meserie și își consumă ultimele apariții. Mie

mi-a plăcut piesa în forma inițială. Are un început și un sfârșit foarte bine realizate în structura unei piese de 15 minute. Mi-a plăcut pentru că e vorba despre o femeie, despre vulgaritate și kitsch. Or, trăim o vreme în care se pune preț pe femeia perfectă, machiată și operată peste tot. Textul poate fi o formă de luptă împotriva acestor lucruri, eu nefiind o femeie foarte frumoasă, dar având, cred, o frumusețe interioară.

C.L.: *S-a spus că ideea regizorală a lui Radu Afrim a existat și în varianta prezentată la Mangalia...*

C.F.: Nu este adevărat. Poate că e normal să se spună așa ceva atât timp cât actorul este considerat acum o marionetă. E în stare să facă orice, în afară de a gândi. Eu am încercat să gândesc – o lună și jumătate am stat închisă într-o sală de repetiții și am gândit acest text. Sunt de acord că un regizor este binevenit, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi dea ultima mișcare și ultimul gând. Este trist când ți se înmânează un premiu și auzi mai târziu că, de fapt, nu-l meritați pentru că a fost vulgar sau pentru că ai lucrat cu un regizor. Când el are propria părere e mult mai ușor s-o exprime. Criticul Marina Constantinescu m-a selecționat pentru Gală și mi-a spus că nu există nimic din ceea ce am lucrat cu Radu Afrim, din femeia care avea acolo un rost, era frumoasă, ba chiar avea stil. S-a simțit probabil că am iubit foarte mult personajul. În spectacolul lui Afrim se numea *Mercedes*, avea nume de scenă; în textul Savianeii se numește *Adela*. Am iubit-o pe Adela, așa cum era: prostănacă, un pic vulgară, aspirând la ceva mai bun. Am iubit felul ei de a lupta pentru a intra într-o altă categorie și mi s-a părut important de exprimat.

C.L.: *Aceeși pregătire te-a ajutat, cred, și la proba obligatorie – Caragiale. Care este relația unui actor cu un text fără punct și virgulă?*

C.F.: Am văzut condițiile de concurs, m-am dus la text, am văzut ce text este și am „înebunit“ pe loc! Am sunat de trei ori la UNITER pentru a mă asigura că este obligatoriu să-l joc. Am făcut atunci tot ce-am învățat de la profesoara mea, Miriam Răducanu, adică să brodez partitura pe un personaj. Am învățat foarte mult de la Miriam, al cărei spectacol *Caleidoscop* (câștigătorul ediției din 1999) vorbea tot despre condiția femeii. Spectacolul s-a desființat, din păcate, din cauza neînțelegerilor dintre mine și colegii mei, din cauza faptului că m-am descurcat într-un moment în care nici unul dintre ceilalți nu au reușit să intre într-un teatru. Când s-a aflat că sunt nominalizată la debut pentru Gala UNITER s-a sfârșit și prietenia noastră. Știi, îmi închipui uneori... mă gândesc că oamenii care urcă pe scenă trebuie să fie oameni care dăruiesc dragoste, care dăruiesc din experiența lor. Este inuman să omori un spectacol pentru invidii fără sens. În teatru există competiția: vrei să joci, renunți la alte lucruri. Am renunțat la casa mea pentru a sta cu trei persoane într-un apartament la Piatra-Neamț, cu un salariu de debutant de șapte sute de mii lei. Miriam este omul care, după ce ai ridicat un text, ca înțelegere, ca sens, vine și construiește personaje. Lucrează mult pe expresivitatea corporală, ceea ce este foarte important pentru un actor. Am făcut trei ani de zile exerciții pentru a-mi cunoaște trupul, emoția, pentru a o transmite întregului corp. Dar ca să revin la Caragiale... Am făcut o listă cu toate cuvintele noi, m-am dus înapoi la caietele din școală și am început să construiesc o situație. Era cumplit, în text aveam trei sute de cuvinte aparent fără legătură, despărțite prin liniuțe. Probabil că rezultatul a apărut și din nostalgia mea de a nu-l fi jucat în școală pe Caragiale. Mi-a părut rău pentru asta. Nefiind din România, am un fel de detașare față de autor, dar văd că acest popor este exact așa cum l-a creat el!